

Атанас Далчев

Поет

Връща се в квартала той полека
с някаква усмивка на уста,
и не вижда нищичко човека,
и върви, нивиден от света.

Ала появи ли се от края,
секва в миг на картите шумът
и бащите, спрели да играят,
с поглед зъл през рамо го следят.

Майките прането си оставят,
от балконите със страшен глас
викат своито Митенце и Славе
в къщи да се приберат завчас.

Младата вдовица от етажа,
с деколтето, с голите гърди,
предполага, а и знае даже,
че е пратен той да я следи.

Неспокоен е магазинера,
този уж благонадежден мъж,
и за своите кражби, разтреперан,
почва да си спомня изведнъж.

А кога под своята лампада
вечер съчинява стихове,
мислят те, че пише той доклади
за безбройните им грехове.

И приклекли са срещу луната
на прозореца му осветен,
като че се канят в тъмнината
да завият вкупом с дух смутен.

Ех, приказвайте си на провала,
че му бил напълно чужд светът!
Откогато той дойде в квартала,
съвестите вече тук не спят.

1971 г.

КРАЙ

© 1971 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12151>]